

PASAULIO ANYKŠTĖNŲ BENDRIJOS LAIKRAŠTIS KIEKVIENAM, LAIKANČIAM SAVE ANYKŠTĖNU

Ar dar kas nors fotografavo Anykščius iš oro baliono?..
Vytauto Bernatavičiaus nuotrauka

Brangūs anykštėnai ir mūsų miesto svečiai,

Nuoširdžiai sveikinu Jus visus, susirinkusius į tradicinę Anykščių miesto šventę. Linkiu kiekvienam iš Jūsų asmeniškai ir Jūsų šeimoms linksmų, įsimintinų akimirku, prasmingų susitikimų, neblėstančių įspūdžių, geros nuotaikos, saulėtų šventės dienų.

Sveiki atvykę į mūsų visų šventę! Kurortiniai Anykščiai kviečia ir laukia!

Sigutis Obelevičius, Anykščių rajono meras

Lietuvai ir pasauliui atviri Anykščiai

Miesto šventės 2008 m. liepos 25-27 d. programa – 4-5 psl.

Pirmasis Anykščių dvaro paminėjimas senuosiuose raštuose – 1440 metais.

Anykščiai buvo dvaro, valsčiaus ir apskrities centras, 1938-1940 m. kurortas, dabar - rajono ir parapijos centras. Naujausias Anykščių statusas – nuo 2007 m. Anykščiai vėl kurortinė vietovė.

Labiausiai pastebimas Anykščių objektas – 79 m. aukščio dviejų bokštų Šv. Mato bažnyčia, kuri 2009 metų rudenį minės garbingą šimtmetį.

Seniausias išlikęs Anykščių miesto pastatas - muziejinė vyskupo ir poeto Antano Baranausko klėtelė, jos staktoje įkirsta data – 1826 metai. A. Baranauskas - žymiausias ir populiariausias Anykščiuose istorinė asmenybė: jo vardu vadinamas Anykščių muziejus, vidurinė mokykla, centrinė miesto aikštė ir tiltas per Šventąją, mieste esama trijų jo skulptūrinių atvaizdų.

Mieste yra 33 kultūros paveldo objektai, verti aplankyti. 2007 metais Anykščiuose viešėjo apie 12 000 turistų, tarp jų ir 1000 užsieniečių.

Anykščių miesto plotas šiuo metu 1149,73 hektarų, iš jų 35,72 ha - valstybės saugomas senamiestis.

Anykščiuose apie 60,5 kilometrų gatvių, iš jų 50,2 kilometro asfaltuotos ar grįstos trinkelėmis.

Mieste 143 daugiabučiai gyvenamieji namai ir per tūkstantį indi-

vidualių sodybų.

Šių metų sausio 1 dieną Anykščių mieste gyveno 11 829 anykštėnai, 6446 moterys ir 5383 vyrai. Tarp miestiečių buvo 416 vaikų iki ketverių metų, o 193 miestiečiai jau paminėjo 85-metį.

Anykščiuose dirba 216 mokytojų, anykštėnų sveikata rūpinasi 460 medikų, tarp jų – 98 gydytojai.

Apie 500 anykštėnų dalyvauja kuriame nors iš 22 meno mėgėjų kolektyvų, jiems kultūrinės veiklos patyrimą teikia 18 profesionalių kultūros darbuotojų.

Pirmasis periodinis leidinys Anykščiuose – žurnalas „Dabarties aidas“ ėjo 1932 metų pabaigoje ir „užgeso“ vos po kelių numerių. Šiuo metu Anykščiuose leidžiami 4 laikraščiai, 2 žurnalai, laidas rengia ir rodo 2 televizijos.

Populiariausi anykštėnų vardai: Janina, Elena, Genovaitė ir Ona, Jonas, Antanas, Juozas ir Kazys. Savo mažuosius anykštėnai dabar dažniausiai šaukia kitais vardais: Eglė, Urtė, Goda, Kamilė, Tadas, Matas, Pijus, Nojus. Anykščiuose taip pat auga Debora, Orestas, Pėja, Sintija, Judrė, Naila, Tanis, Aina, Limontas, Vanesa, Aironas.

Parengė Vytautas Bagdonas

Jaunajai Lietuvai aukotas žygdarbis

1988 m. liepos 16 d. Kaušpėdų šeimos, O. Šakėnienės, S. Pakalnienės ir kt. vienminčių gelėmis ir trispalvėmis tautinėmis juostomis papuoštas Puntukas – ne tik pasirengimas S. Dariaus ir S. Girėno skrydžio per Atlantą 55-osioms metinėms, bet ir pirmasis viešas anykštėnų iššūkis sovietinei valdžiai.

Nuotrauka iš Ledinos Kaladienės šeimos albumo

Hab.dr. Antanas Tyla

Niujorkas-Soldinas-Kaunas-Anykščiai. Tai pasiryžimo, drąsos, tragedijos ir atminties kelio etapai. Minime 75-ąsias S. Dariaus ir S. Girėno skrydžio per Atlantą į Lietuvą metines. Savo

skrydžio Testamente Didvyriai skelbė: „Tad šį skridimą skiriame ir aukojame Tau, Jaunoji Lietuva...“Lituanicos“ laimėjimas tegu sustiprina jaunųjų Lietuvos sūnų dvasią ir įkvėpia juos naujiems žygiams!“

Kilnūs ir drąsūs žygiai niekada ne-

praranda prasmės ir nenustoja skambėti. Tais 1933 metais krizės ir nederliaus išvargintą Lietuvą S. Dariaus ir S. Girėno skrydis lyg pakėlė iš sunkumų ir sujungė su lietuvių išeivijos drašuoliais, turtingais savo pasiryžimu ir valia, bet neišgalėjusiais įsigyti net būtino tokiam žygiui radijo ryšio aparato.

Tada mano gimtajame Bičionių kaime radiją turėjo tik vietinėje geležinkelio stotelėje gyvenęs meistras Danišauskas. Lyg pro dūmus pamenu vyresniųjų brolių ir jų bendraamžių dalinimąsi per radiją išgirstomis žiniomis apie skrydį ir tragišką baigtį.

Visa Lietuva susivienijo sekdamą Didvyrių skrydį, paskui – išgyvendama tragediją. Iš karto Jie tapo savi ir artimi. Gimė Jiems skirtos dainos. Anykščiuose viena gatvė buvo pavadinta S. Dariaus ir S. Girėno vardu. Minint skrydžio 10-metį, vokiečių okupacijos metais, anykštėnams remiant, ant Puntuko buvo įamžinti S. Dariaus ir S. Girėno portretai ir Jų Testamentas. Taip Anykščiai ir anykštėnai buvo tiesiogiai susieti su Didvyriais ir Jų žygiu. Kasmetinis Jų žygio paminėjimas liepos 15–17 d. prie Puntuko tapo neatskiriama anykštėnų kultūrinio gyvenimo dalimi.

Gimę Žemaitijoje, prie Kvėdarnos ir Upynos, gyvenę JAV, palaidoti Kaune, bet savo žygį aukoję visai Lietuvai, S. Dariaus ir S. Girėnas praturtino visų anykštėnų ir Anykščių šilelio dvasinį turinį.

Šlamantis „Anykščių šilelio“ jubiliejus

Ramūnas Vaivada

Toli nuo Lietuvos ritasi eiliuotas Antano Baranausko žodis apie įstabų mūsų krašto ir žmonių grožį, apie medžio likimą, glaudžiai susijusį su lietuviu dalia. A. Paulavičiaus, J. Šiaučiulio, G. Ručytės-Landsbergienės ir kitų iškilių anykštėnų, pasak jų pačių, patys gražiausi vaikystės prisiminimai, pianino akordai ir eilėraščių posmai - iš tamsžalių šilelio spindulių, liulančių samanų, Šventosios virpesio ir aidų. Profesorius miškininkas, anykštėnas Jonas Kuprionis, karo metais dirbęs urėdu Anykščiuose, rengė projektą, kaip Anykščių šilę paversti Tautos parku.

Šią vasarą sukanka 150 metų, kai Antanas Baranauskas parašė pirmąją „Anykš-

Šių metų gegužės vidury, švenčiant Anykščių miškų urėdijos 50-metį, atsitiko ligi tol neregėtas dalykas: šilelyje, naktį, pirmąkart suskambo A. Baranausko poema „Anykščių šilelis“, ją skaitė aktorius Petras Venslovas.

Rasos Bražėnaitės nuotrauka

čių šilelio“ dalį. Puiki, reta proga dar kartą patirti mūsų žemės dvasią, prisiliesti prie laiko neįveikiamų vertybių! Jubiliejus - tai

ir galimybė pasijusti, iškilti darnia piliečių bendruomene, idant atlaikytume kasdienybės negandas, rūstesnius išbandymus. Iš kur mūsų syvai, mūsų saulėtekiai ir saulėlydžiai, jei ne iš šito paties smėlio? Iš kur mūsų gražiausios dainos, jei ne iš paukščių suokimo, jonvabalių ir gimtinės dangaus žvaigždžių žybsėjimo? Būkime geri, atidūs kiekvienam geram žodžiui ir žingsniui - ir skleisimės, siūruosime kaip artimųjų giria. Kaip nemirtingosios „Anykščių šilelio“ eilės...

Mieli skaitytojai!

Jei norite kas mėnesį sulaukti „Pasaulio anykštėno“, paremkite jį! Atkreipiame įmonių, firmų, privačių asmenų dėmesį: reklamuokitės mūsų laikraštyje! Jį gauna ne tik visos rajono mokyklos, bibliotekos, kitos kultūros įstaigos, stambesnės verslo įmonės, bet ir anykštėnai, gyvenantys Vilniuje, Kaune, Panevėžyje bei įvairiose užsienio šalyse!

Mūsų rekvizitai: Pasaulio anykštėnų bendrija; asociacijos kodas 154280763, registracijos adresas: LT29111 Anykščiai, J.Biliūno g.23; atsiskaitomoji sąskaita SEB banke (kodas 70440) Nr. LT21 7044 0600 0214 7203. Ačiū!

Mažasis Anykščių Luvras

(Monsinjoro Alberto Talačkos dailės kolekcija)

Dalia Tarandaitė, menotyrininkė

Ilgametis Anykščių Šv. Mato bažnyčios klebonas, Anykščių dekanato dekanas monsinjoras Albertas Talačka (1921 - 1999) buvo vienas ryškiausių šio krašto šviesuolių, gyvai domėjęs daile. Monsinjorą domino tiek senieji, neįkainojama tautos kultūrinį palikimą sudarantys dailės kūriniai, tiek tuometinis dailės vyksmas – ne tik pripažintų menininkų kūryba, bet ir jaunų perspektyvių dailininkų kūrybiniai ieškojimai. Jo rūpesčiu Anykščių šventovė pasipuošė profesionalių Lietuvos dailininkų sukurtais sakralinės dailės kūriniais. Anykščių parapijai atiteko monsinjoro sukauptą dailės kūrinių kolekcija, galinti didžiulis ne vienu puikiu pasaulinio garso dailininko ar Lietuvos dailės klasiko sukurtu kūrinium.

Su šia kolekcija anykštėnai ir miesto svečiai jau galėjo susipažinti 2000 m. ir 2006 m. Anykščių koplyčioje vykusiose parodose. Atskiri kūriniai buvo rodyti ir Vilniuje, Lietuvos tūkstantmečio programos parodoje „Krikščionybė Lietuvos mene“, buvo publikuoti parodos kataloge.

Neabejotinas kolekcijos šedevras – italų tapytojo, žymiausio XVII a. pab. Romos dailininko Karlo Maračio (1625 - 1713) kompozicija „Marijos įvesdinimas į šventyklą“ – darbas, vertas kaboti bet kurio ne tik Lietuvos, bet ir užsienio muziejaus nuolatinėje ekspozicijoje. Prie vertingiausių Lietuvoje saugomų Vakarų Europos tapybos pavyzdžių priskirtinas ir populiarus XVIII a. pab. - XIX a. pr. Europos diduomenės portretisto, austrų tapytojo Johano Baptisto Lampio (1751 - 1830) sukurtas Užpalių seniūno, Lietuvos armijos generolo kunigaikščio Pranciškaus Sapiegos (1772 - 1829) portretas. Prieš Antrąjį pasaulinį karą šis portretas buvo Rokiškio dvare, kur kabėjo greta kitų dvaro savininkų giminės atstovų portretų (P. Sapiega buvo

A. Pšezdzeckio, vedusio M. Tyzenhauzaitę, prosenelis). Visiškai toks pats J. B. Lampio tapytas P. Sapiegos portretas saugomas Luvre Paryžiuje. Čia jis pateko iš Sapiegų rinkinių (skirtingiems rinkiniams skirtos to paties portreto autorinės replikos anuomet buvo įprastas reiškinys).

Kitas išskirtinis ir kone unikalus kolekcijos eksponatas - nedidelis ant medžio lentos nutapytas paveikslėlis, vaizduojantis soste sėdinčią Švč. Mergelę Mariją su Kūdikiu. Sakralumą spinduliuojantis, jautriai ir labai subtiliai nutapytas kūrinėlis primena italų ankstyvojo renesanso meistrų darbus, siejasi su sakralinės dailės atgimimo ir atsinaujinimo siekusiu XIX a. vid. Europos dailininkų (nazarėnų, pre-rafaelitų, puristų ir kt.) kūriniais. Jų pavyzdžių (ypač tokio aukšto meninio lygio) Lietuvoje beveik neturime. Nemažiau įdomus A. Talačkos kolekcijos kūrinys yra Krokuvos tapytojo, kurį laiką dirbusio ir Lietuvoje, S. Čechavičiaus (1689 - 1775) „Autoportretas“. Pasak žodinės tradicijos, šį autoportretą dailininkas nutapė 1775 m. prieš pat mirtį. Yra žinoma, kad prieš Antrąjį pasaulinį karą jis buvo J. Pšezdzeckio rinkinyje Rokiškio dvare. XIX a. viduryje Varšuvos kapucinų bažnyčioje S. Čechavičiui statant antkapį, iš Rokiškio „Autoportretą“ pasiskolino vienas iš antkapio įrengimo organizatorių. Tuomet buvo padarytos kelios jo kopijos. Ar monsinjoro kolekcijoje esantis „Autoportretas“ ir yra Rokiškio dvare buvęs originalas, ar viena iš XIX a. vid. kopijų, tebėra intriga ateities tyrinėtojams.

Lietuvos dailės aukso fondui priskirtinas taip pat vieno žymiausių Vilniaus meno mokyklos dailininkų, ilgamečio Vilniaus universiteto Piešimo ir tapybos katedros profesoriaus J. Rustemo (1762 - 1835) sukurtas nežinomo vyro portretas. Tai nedidelio formato kūrinėlis, vaizduojantis portretuojamojo biustą. Jis nutapytas gyvai, temperamentingai, turi dailininko braižui būdingo lyrizmo, svajingumo. Daug panašių

Nežinomo italų dailininko „Šv. Arkangelo Mykolo galva“ (XVIII a.pab. – XIX a. pr.)

J. Rustemo tapytų portretėlių XIX a.-XX a. I pusėje buvo pasklidę po Lietuvos dvarus. Ne vienas jų buvo ir minėtame Rokiškio dvare.

Monsinjoro kolekcijoje galima pamatyti taip pat XX a. Lietuvos dailės klasikų A. Žmuidzinaučiaus (1876 - 1966), K. Šimonio (1887-1978), J. Mackevičiaus (1872 - 1954), J. Janulio (1888 -1973), Č. Kontrimo (1902 - 1989), šių dienų menininkų Br. Uoginto (g. 1946), V. Žuko (g.1956), A. Ramonaitės (g.1957), E. Rudinsko (g. 1962) ir kt. kūrinius. Dominuoja darbai religine tematika (K. Šimonio „Ramybė“ ir „Kristus“, J. Janulio „Pasaulio sutvėrimas“, V. Žuko „Nukryžiuotasis“) ir Lietuvos kraštovaizdžiai. Yra ir sudėtingesnių poetinės nuotaikos kompozicijų, nuteikiančių filosofiniams apmąstymams (A. Ramonaitės „Šachmatinė“, E.Rudinsko „Vaisius“).

Be tapybos ir grafikos kūrinių A. Talačkos kolekcijoje esama ir keletas profesionalių dailininkų sukurtų ar liaudies meistrų išdrožtų skulptūrų (šventųjų skulptūrėlių, bareljefų, krucifiksų). Profesionaliajai bažnytinei dailei atstovauja skulptūros „Šv. Ambraziejus“ ir „Šv. Grigalius Didysis“, anksčiau greičiausiai priklausę skulptūrinei Keturių Bažnyčios Tėvų grupei. Iš liaudiškos stilistikos darbų paminėtina vieno garsiausių ir originaliausių Lietuvos dievdirbių L. Šepkos (1907-1985) išdrožta Švč. Mergelės Marijos skulptūrėlė, nuoširdūs ir saviti J. Mockūno darbai (bareljefas „Mišių auka“, krucifiksas).

Lietuvai ir pasauliui atviri Anykščiai

Šventinė „vandens, ugnies ir muzikos siuita“
Tautvydo Kontrimavičiaus nuotraukos

Liepos 25 d. (penktadienis)

11 val. Vilniaus Vyriausiojo policijos komisariato prevencinis autobusas A. Baranausko aikštėje. Viešosios policijos rinktinės „Vytis“ ansamblio koncertas (vad. Aldona Jasiulionienė)

13 - 15 val. Susigiminiavusių miestų konferencija „Kultūrinio turizmo patirtys ir plėtra susigiminiavusiuose miestuose“ miesto parke

16 val. Iškilmingas rajono savivaldybės Tarybos posėdis J. Okuličiūtės dvarelyje

16.30 val. Dailininko Rimanto Dichavičiaus foto-paveikslų parodos atidarymas buvusiam „Puntuko“ restorane. Autoriaus pokalbis apie meną su jaunaisiais menininkais

16.30 val. Jaunimo kūrybinė akcija miesto parke

17 val. Respublikinio kaimo bendruomenių floristinių kilimų konkurso darbų peržiūra

17 val. Anykštijos autorių meilės lyrikos sutelktinės „Išpažįstame šį jausmą ir meilę vadiname“ pristatymas prie J. Okuličiūtės dvarelėlio

18 val. Parodos „Iš Monsinjoro Alberto Talačkos meno kolekcijos“ atidarymas Šv. Mato bažnyčioje

19 val. Šv. Mišios už MonsinJORĄ A. Talačką

20 val. Šv. Mato bažnyčios ir šventoriaus sakralinio meno pristatymas.

20 val. Anykščių jaunimo grupių koncertas – disko-teka miesto parke.

21.30 val. Parodos „Nakties fotografija“ atidarymas prie Kultūros centro.

22 val. Romantinės muzikos vakaras kamerinių menų centre - Anykščių koplyčioje. Solistės: Lina Urniežiūtė, Živilė Dvarionytė ir Ieva Kaminskaitė, pianistė Nijolė Baranauskaitė (vad. Aušra Stasiūnaitė)

23 val. Virtuali „Anykščių šilelio“ iliustracijų paroda Vyskupo skvere

Liepos 26 d. (šeštadienis)

9 val. Tautodailininkų mugė

10 -14 val. XIX a. vidurio rekonstrukcija A. Bara-

nausko aikštėje Gyvieji istorijos paveikslai:

10 val. 1863 m. sukilėlių vadas Antanas Mackevičius skaito Manifestą

12.40 val. Pristavas kviečia anykštėnų „sborą“

13 val. Aktorius Ramūnas Abukevičius skaito A. Baranausko „Kelionė Petaburkan“

13 -15 val. A. Baranausko vid. mokyklos moksleivių jomarkėlis – folkloro programa „Mažųjų pasibuvimai“

10 - 15 val. S. Dariaus ir S. Girėno gatvėje (prie „Anykščių vyno“) **sporto renginiai:**

10 val. Krepšinis 3 x 3

11 val. Galiūnų varžybos

11 val. Šachmatų – šaškių varžybos

11.30 val. „Instinkto“ komandos dviračių trialo pasirodymas

12 val. Paspirtukų varžybos

12 val. Smiginis.

11 val. Iškilmingas miesto šventės atidarymo ceremonias prie Kultūros centro. Viešoji Anykščių tribūna

12 - 18 val. Koncertinės programos ant pakylės prie Kultūros centro:

12 val. Saksofonininko Petro Vyšniausko ir Anykščių muzikos mokyklos ansamblio koncertas

12.45 val. Anykščių pristatymas (Anykščių rajono savivaldybės meras Sigutis Obelevičius)

13 val. Susigiminiavusių miestų - Čekijos Nepomuko, Švedijos Odeshogo ir Latvijos Maduonos rajonų meno kolektyvų koncertas

14 val. Trio „Be sentimentų“. Atlikėjai: Pranas Zaremba (grupės vad. ir kontrabosas), Genadijus Savkovas (akordeonas), Marius Zaremba (klarnetas)

15.30 val. Perkusinis ansamblis TABA (vad. Saulius Auglys)

16 val. Raganiukės teatro programa „Peliuko Miciaus šou“ (rež. Rita Urbonavičiūtė)

14 val. S. Daukanto gatvėje - pianistės, tarptautinių konkursų laureatės Guodos Indriūnaitės ir jos draugų

Miesto šventės 2008 m. liepos 25-27 d. programa

koncertas

14 val. Jaunųjų dailininkų kūrybinės laboratorijos – parodos „Kultūrinio turizmo pėdsakais“ atidarymas prie senosios ligoninės

15 val. A. Baranausko „Anykščių šilelio“ 150 metų jubiliejaus skaitymai prie Klėtelės

17.30 val. Nusilenksime Didžiajam anykštėnui... Susikaupimo laikas prie vyskupo ir poeto Antano Baranausko paminklo

18 val. Šv. Mišios už A. Baranauską. Po Šv. Mišių – Anykščių muzikos mokyklos jaunųjų talentų koncertas

16 - 19 val. Miškininkų senovinių sielių rišimas ir palydos Šventosios upe

20 val. Vyno vakaras – „Vandens, ugnies ir muzikos siuita“ ant Šventosios upės. Atlikėjai: Edmundas Kučinskas, grupės „Patruliai“ ir „Yva“, Alanas Chošnau su grupe. Koncertą miestui dovanoja „Anykščių vynas“

24 val. Vidurnakčio elegijos „Sielos žydėjimas“ buv. „Puntuko“ restorane. Dalyvauja: Dainius Puodžiukas (smuikas), Aidas Puodžiukas (fortepijonas), Saulius Auglys (marimba), Nerijus Petrokas (vokalas),

Bronius Petrokas (fortepijonas, vokalas); rašytojai: Antanas Drilinga, Rimantas Vanagas, kun. Justas Jansenas

Fejerverkai; Anykščių bendruomenės vakarėjimas prie Kultūros centro

Liepos 27 d. (sekmadienis)

11 val. Šv. Onos atlidai

13 val. Panevėžio pučiamųjų orkestro „Garsas“ koncertas ant pakyls Šventojoje (meno vadovas ir vyriausiasis dirigentas Remigijus Vilys, choreografinės grupės vadovė Ugnė Banevičiūtė-Audejeva)

Miesto šventės globėjas – Lietuvos Respublikos Ministras Pirmininkas Gediminas Kirkilas

Generalinis rėmėjas – AB „Anykščių vynas“

Pagrindiniai rėmėjai:

Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministerija

UAB „Ukmergės versmė“

Education and Culture DG „Europe for Citizens“ Programme Citizenship

Pirmasis „gėlių kilimas“ Anykščiuose buvo patiestas 2005-ųjų vasarą.

Autoriaus nuotrauka

Gamtos dovanų raštai

Tautvydas Kontrimavičius

Šventinį rūbą Anykščiams šiemet dovanoja pirmojo respublikinio floristinių kompozicijų konkurso dalyviai, įvairiose miesto centro vietose ištiesdami „gėlių kilimus“.

2005-ųjų Oninėms Anykščiuose buvo įrengta pirmoji tokia kompozicija – tik nedrąsus bandymas pažiūrėti, kas iš to išeis. Pernai, vykstant 5-ajam Pasaulio anykštėnų suvažiavimui, jau

dešimčia „gėlių kilimų“ centrinę A. Baranausko aikštę nuklojo visų seniūnijų atstovai. Šis šventės akcentas nustebino ir apstulbino, dešimtys skirtingų natūralių gamtos žaliavų, spalvų ir atspalvių smalsuolius viliojo ne tik žiūrėti, bet ir liesti...

Floristinių kompozicijų idėją Anykščiuose išplėtojo ir šio netradicinio meno kūrėjus, kurių dauguma pirmą kartą ryžosi tokiam darbui, konsultavo profesionali floristė anykštėnė Eugenija Sudeikienė. Ji sakė, kad kurti tokias kompozicijas iš augalinės medžiagos visada dvigubas malonumas: „Tokie gėlių kilimai labai patrauklūs žiūrovui, o pats kūrybos procesas su-

teikia atradimo žavesio tiems, kas juos daro“.

E.Sudeikienė įspėja, kad ne kiekvienas po ranka pakliuvęs vaisius, žiedas ar lapas tiks tokiems kilimams „austi“. Reikia žinoti, kas geriausiai išsilaikys saulės atokaitoje ar lietui lyjant 3-4 dienas, ištvėrs net ir vėjo gūsius.

Todėl sudėtingas ir smulkias savo kūrinių detales pasirinkę „audėjai“ dažniau nusivilia, kai atviroje erdvėje jų sumanymą tampa sunku atpažinti. Užtat tokia konkurse visuomet daugiau pagyrimų sulauks tie menininkai, kurie sukurs aiškaus ir kontrastingo ornamento, iš visų pusių gerai apžvelgiamas kompozicijas.

Vakarykščio vakaro šviesoj

Nuotrauka iš knygos „Skubėkime daryti gera“

Rimantas Vanagas

Žurnalisto duona – žmonės. Per 40 metų teko kalbinti įvairiausias asmenis: karo vyrus, mokinius, premjerus, politikus, mechanizatorius, akademikus, vyskupus, kalinius, aktorius, rašytojus, sportininkus, darbininkus, ambasadorius... Daug kas jau išbluko iš atminties, ypač specifinė informacija, kurią vieną dieną sukaupi, „suvirškini“ – o kitą gaudai jau kitokias žinias...

Nijolę Sadūnaitę pirmą kartą susitikau prieš 15 metų, o pamenu tą vakarą Vilniaus Fabijoniškių gatvėje kaip vakarykštį. Ir ne vien todėl, kad tąsyk ji užrašė man vieną „Lietuvos Bažnyčios kronikos“ tomą, pripasakojo daug sukrečiančių epizodų iš savo pačios gyvenimo. Labiausiai mane nustebino du dalykai.

N. Sadūnaitė, arba sesuo Marija Serafina, buvo lyginama su A. Mickevičiaus Gražina, Emilija Pliateryte, vadinama lietuviškąja Žana d'Ark, gyvąja mūsų tautos legenda ir t.t. Taigi tikėjau išvysiąs dievobaimingą, neišvengiamai pavargusią ir persekiojamą, kalėjimų iškankintą moterį, o pamačiau... entuziastingą, optimistiškai nusiteikusią, gyvybę kunkuliuojančią – žodžiu, visai ne „vienuolišką“! O kai atsisveikindamas – buvo jau arti vidurnakčio – ėjau durų link, Nijolė staiga susirūpino:

- Kaip jūs grįšit namo?
- Mano namai netoli, kitapus Ukmergės gatvės, Pašilaičiuose...
- Čia tiek nebaigtų statybų... Kone kasvakar kažką užpuola, apiplėšia. Žinot, aš palydėsiu jus iki autobusų stotelės!

Mano vyriškos ambicijos priešinosi minčiai, kad mane saugos ir gins moteris, bet kas beliko?.. Stotelėje ji iškėlė viršum galvos sunertas rankas ir drąsinančiai pamojavo. Grįžau namo ne tik gyvas ir sveikas, bet ir sukrėstas, sužavėtas.

...1960 metų vasario 10 dienos „Komjaunimo tiesa“ pirmajame puslapyje išspausdino LKP Anykščių rajono komiteto sekretoriaus Viktoro Lukoševičiaus straipsnį „Auklėti jaunimą darbe“. Jame be kita ko rašyta:

„Kartais dėl tėvų kaltės, dėl mokytojų ir komjaunimo organizacijų nesirūpinimo jaunuolis, palikęs mokyklos suolą, patenka į blogą įtaką ir nueina ne tuo keliu. Taip galima paaiškinti, pavyzdžiui, buvusios J. Biliūno vardo vidurinės mokyklos auklėtinės paslydimą. Sadūnaitė mokykloje buvo puiki, draugiška mokinė, tačiau, baigusi mokyklą, pakliuvo visiškam savo religingų tėvų įtakon. Jos neleido jį kiną, masines jaunimo priemones, pasilinksnimus, bruko jai į galvą religines nesąmones, uždarė Panevėžio mieste esančiame nelegaliame vienuolyne. Mokykla ir komjaunimas laiku ja nesusidomėjo, todėl ir gavosi tokie liūdni rezultatai“.

Po daugelio metų Lietuvos laisvės ir religinės minties dainius Bernardas Brazdžionis apie tų „liūdnyų rezultatų auką“ parašys eilėrašį „Gyvybės kibirkštis. Nijolės Sadūnaitės žodžiai sargybiniams“. Jame bus tokios eilutės:

*Užgesinkit saulę, užgesinkit
Mėnesį pačiam dugne nakties,
Tik nenurašykite, nesuminkit
Žiedo, žibančio prie tako netekties.
Jį man Dievo rankos pasodino,
Dievas jo metus, ne pragaras skaitys, -
Jis liūčių nebijo, nei ledynų
Kaip šventa gyvybės kibirkštis.*

Savo išgyvenimus Anykščiuose, paskui Vilniuje, dar vėliau kalėjime ir Sibiro tremtyje Nijolė Sadūnaitė pati išsamiai papasakojo savo knygoje „Gerojo Dievo globoje“, „KGB akiratyje“, „Skubėkime daryti gera“ (pirmosios dvi dar sovietmečiu buvo išleistos JAV).

Tačiau gyvas pasakojimas yra gyvas... Ir šiandien jaučiuosi taip, tarsi matačiau tą geležinę spintą, kurion kagėbistai užrakindavo vienuolę – joje galėjai tik stovėti, greit pritrūkdavo oro... O kai „ypatingai pavojingą valstybinę nusikaltėlę“ vežė į Sibirą, ją sau-

gojo daugiau automatais ginkluotų kareivių nei visą vagių ir galvažudžių koloną...

Nijolė tą vakarą kalbėjo:

- Tremties galėjau lengvai išvengti – teikėjo „kai ką“ pasakyti arba atsakyti nuo žodžio surežisuotame teisme, kuriame dalyvavo vieni saugumiečiai ir milicininkai. Dievo valia savo kalbos tekstą perdaviau per čigoniukę – ir jį netrukus perskaitė visas pasaulis... Saugumiečiams tai buvo smūgis į paširdžius; trise atvažiavo į Sibirą ir pasakė: išleisim tave iš tremties, panaikinsim 6 metų bausmę, tik pasakyk, KAIP sugebėjai perduoti laišką? Aš, žinoma, sutikau vėrciau atkentėti, negu išduoti gerus žmones...

Nuostabiausia yra tai, kad pabandėvę su Nijole netgi racionalios prigimties žmonės pradeda tikėti maldos galia, stebuklais... Ir kaip netikės, jeigu jos gyvenime tarp kitų neįtikėtinų dalykų būta ir tokio tikrų tikriausio atsitikimo.

... Nijolei būnant Saranske, į KGB iš viso pasaulio ėmė plūsti laiškai, reikalaujantys paleisti sąžinės kalinę Nijolę Sadūnaitę. Kartą kareivis nuvedė ją į didelį ir puošnų, plačiais, be grotų langais kambarį. Už lakuoto staliuko sėdėjo du čekistai, trečias sėdėjo nuošaliau ir maloniai šypsojosi. Vienas čekistas ėmė pasakoti linksmą nuotyki, ir Nijolė nusišypsojo. Tą pačią akimirką blysktelėjo fotoaparatas... Kalinė iškart suprato, kam suruošta visa ši komedija. Bet nesutriko: „Piktnaudžiaujate savo padėtimi – be sutikimo nufotografavote. Duok Dieve, kad nepavyktų išryškinti mano nuotraukos!“ Fotografas atšovė: „Jau ketveri metai čia dirbu, nė karto nebuvo, kad nepasisektų!“ Tačiau kitos dienos rytą Nijolę iškvietė izoliatoriaus viršininkas ir susijaudinęs pranešė: „Vakar jūs nuotrauka neišėjo.“ Ir parodė didelę, kokybišką nuotrauką – ji sėdi fotelyje ir šypsojosi, bet priešais – tankios grotos...

Jubiliejaus išvakarėse PA korespondento paklausta, ką norėtų pasakyti ją nuoširdžiai sveikinantiems pasaulio anykštėnams, Nijolė Sadūnaitė žodžio ilgai neieškojo:

- Dažnai prisimenu Anykščius, namą Sportininkų gatvėje Nr. 13... Anykščiai man – gražiausias miestas pasaulyje, mano tėviškė, o joje – gražiausia pasaulio bažnyčia! Gėris visada laimi, bet jo reikia siekti, dėl jo kovoti. Būkime aktyvesni, drąsesni piliečiai – dalyvaukime rinkimuose, visur sakyme savo nuomonę, ginkime ją! Prie gėrio pergalės galima eiti įvairiais keliais – darbu, geru žodžiu, malda... Aš jus visus labai labai myliu!

VARDAI IR DATOS

LIEPA

1 d. Prieš **85** m. Rubikių k., Anykščių sen., gimė **Juozas TYLA**, agronomas. Baigė Žemės ūkio akademiją. Žemės ūkio mokslų daktaras. Dirbo Hidromelioracijos tarnybos valdybos agrometeorologu, vėliau – Žemdirbystės ir dirvožemio institute. Paskelbė darbų apie bulvių, pašarinių augalų agrotechniką lengvose dirvose, parašė knygą „Bulvių kultūra pasaulyje“.

5 d. Sukanka **130** metų, kai Griežionėlių kaime (Anykščių r.) gimė gydytoja ir literatė **Ona DIDŽIULYTĖ-SKETERIENĖ**. Tartu (Estija) baigė akušerių ir fečerių kursus, vertėsi gydytojos praktika. Parašė knygėlę „Apie naudingus ir kenkiančius ūkiui paukščius“, taip pat eilėraščių, išvertė iš lenkų kalbos prozos ir mokslo populiarinimo darbų. Mirė 1960 m. Antaviliuose.

15 d. Prieš **75** metus Anykščiuose gimė inžinierius ir visuomenininkas **Liudvikas Kęstutis ŠLENYS**. Nuo 1944 m. gyvena JAV. Baigė Ilinojaus technologijos institutą Čikagoje, buvo bendrovės

„DS Engineering“ prezidentas. 1960 m. su kitais tautiečiais įsteigė korporaciją „Gintaras“, buvo ilgametis jos pirmininkas. Aktyviai dalyvavo skautų veikloje, 1990 m. Lemonte įkūrė Lietuvių dailės muziejų ir yra vienas iš jo vadovų.

22 d. Sukanka **70** metų, kai Dotnuvoje (Kėdainių r.) gimė Lietuvos laisvės gynėja vienuolė **Nijolė SADŪNAITĖ**. Baigusi Anykščių J. Biliūno vidurinę mokyklą, tapo Švč. Nekaltai Pradėtosios Mergelės Marijos tarnaičių kongregacijos nare. 1974 m. suimta, po metų nuteista už „Lietuvos katalikų Bažnyčios kronikos“ dauginimą ir platinimą. Šešerius metus kalėjo Mordovijoje. Nuo 1988 m. Lietuvos Helsinkio grupės narė. Nuo 1990 m. gyvena Vilniuje, dirba „Caritas“ organizacijoje.

31 d. 55 metai, kai Papilij kaime (Anykščių r.) gimė gamtininkas geologas, politikas, Kovo 11-osios Akto signataras **Jonas ŠIMĖNAS**. 1971 m. baigė Viešintų vidurinę mokyklą, Vilniaus universitete įgijo inžinieriaus hidrogeologo specialybę. 1990 m. išrinktas į Aukščiausiąją Tarybą-Atkuriamąjį Seimą. Lietuvos geologų sąjungos pirmininkas, Lietuvos biokuro gamintojų ir tiekėjų asociacijos „Litbioma“ direktorius.

Guoda – šviesi žvaigždėlė...

Romualda Bražėnienė

Anykštėnai jau senokai įsidėmėjo šią mielą mergaitę - Guodą Indriūnaitę. Ketverių metų mergaitė pradėjo skambinti pianinu. Vos tik jos mažyčiai pirštukai bet kokioje Anykščių salėje paliesdavo klavišus, susižavėjimas spusteldavo dažno klausytojo širdį...

Ir išaugusi kūdikystės marškinėlius, Guoda vis negalėjo atitraukti nuo namuose Gečionių kaime stovinčio pianino. Pedagogei Daivai, jos mamai, augusiai muzikaloje šeimoje, tai buvo labai svarbu. Ji pirmoji savo dukrelei parodė natas, atvertė „Jaunojo pianisto“ vadovėlį... O paskui drauge su vyru, žinomu dizaineriu Kęstučiu, nusprendė leisti dukrą į Anykščių muzikos mokyklą.

Galima tik pavydėti tėvams, kuriems Dangus dovanojo tokį gabų vaiką. Laiminga ir muzikos mokytoja Irena Meldaikienė, devynerius metus mokiusi mergaitę: jai lemta matyti, kaip jos pastangos, svajonės apie auklėtinės ateitį skleidžiasi gražiausiais žiedais – Guodos pergalėmis respublikos ir pasaulio scenose.

Miesto šventės metu klausysimės Guodos Indriūnaitės ir jos draugų koncerto. Pernai atsiveikinus su Anykščių muzikos mokyklos klasių aidesiu, Guoda išvyko mokytis į M.K.Čiurlionio menų mokyklą Vilniuje. Fortepijono mergaitę moko doc. Aleksandra Žvirblytė. Šįmet baigė 7 klasę. Štai tokie laurai jau puošia 14-metės anykštėnės kelia:

Tarptautinis konkursas, skirtas F. Šopeniui – 1 vieta; tarptautinis konkursas „Muzika be sienų“ – Grand Prix; tarptautinis konkur-

14-metė Guoda Indriūnaitė myli ne tik pianiną...
Nuotrauka iš Indriūnų šeimos albumo

sas „Klaviernusik“ - prizininė; tarptautinis N. Rubinšteino konkursas Paryžiuje -1 vieta; tarptautinis dviejų turų Balio Dvariono konkursas - nugalėtoja; tarptautinis konkursas „Muzikuojame dviese“ - 1 vieta; tarptautinis konkursas „Muzikinis olimpas“ - 2 vieta; tarptautinis konkursas „Amadeus“ Čekijoje- 3 vieta; tarptautinis „Gradus ad Parnassum“ konkursas - 3 vieta. O štai neseniai – birželį - jaunoji pianistė dalyvavo tarptautiniame festivalyje Suomijoje ir tapo nugalėtoja...

Ir tai dar toli gražu ne viskas!

Guodos Indriūnaitės nuopelnus Lietuvos prezidentas įvertino Padėka. Ją globoja violončelininko bei dirigento Mstislavo Rostropovičiaus įsteigtas labdaros ir paramos fondas „Pagalba Lietuvos vaikams“. Jos mama ir dabar jaudinasi prisiminusi, kaip šis pasaulinio garso žmogus rūpinosi ir globojo jaunąją muzikantę, kaip su dukra buvo jo pakviestos į Maskvą...

Guoda man primena skaisčią žvaigždėlę, vis ryškiau šviečiančią muzikos danguje.

Šventosios sielininkų atgimimas

Vaclovas Matelis: „Sielininkais galėjo būti tik stiprūs, sveikatingi vyrai“
Autoriaus nuotrauka

Tautvydas Kontrimavičius

Šiomet, daugiau nei po pusės šimto metų, Šventąja vėl plaukia sieliai. Amatas, maitinęs ne vieną anykštėnų kartą ir jau nugrimztantis į užmarštį, atgyja kaip ypatinga švenčių pramoga.

Šis senovinis medienos gabenimo iš miško į perdirbimo vietas būdas nebenaudojamas nuo XX a. vidurio. Dabar Anykščiuose jo mokosi ir savo sugebėjimus demonstruoja jaunoji miškininkų karta.

Vienas sielis – tai maždaug 30 rąstų, surištų vienas šalia kito viela. Taip juos rišdavo paskutiniaisiais dešimtmečiais, kai jie dar plaukė iš kelio likos sielių sujungtomis vilkstinėmis. Žvelgdamas į jaunuosius sielininkus, ibridusius į upę ir rišusius plūduriuojančius rąstus, 78 metų anykštėnas Vaclovas Matelis sakė, kad taip jis niekada nedarydavo: „Turi ant rąstų sausas stovėti, o tai sveikatos vandenį mirkti ilgam neužteks“.

Užaugęs Šilagaliuose, Šimonių girios vidury, V. Matelis nuo 17 metų rišo ir plukdė sielius Šventąja pro Anykščius iki Ukmergės. Taip dirbo tol, kol sunkų ir pavojingą sielininkų darbą pakeitė sunkvežimiai, ėmę vežti rąstus iš miškų.

Bet senasis sielininkas, kuriam dažnai tekdavo vesti visą vilkstinę, vis dar atmena, kad pavojingiausia sieliams būdavusi užtvanka ties Anykščiais – čia dažniausiai iširdavę net ir tvirtai vielomis suveržti rąstai.

Miesto šventės dalyvius sveikina „Pasaulio anykštėno“ bičiulis „Petro ofsetas“!

L E I D Y B A
D I Z A I N A S
R E P R O
S P A U D A
I R I S I M A S

UAB „Petro ofsetas“ – šiuolaikiška leidykla – spaustuė, teikianti visas su leidyba susijusias paslaugas nuo idėjos iki galutinio produkto. Specializuojamės reklaminės produkcijos, kalendorių, žurnalų, ir knygų gamyboje.

Auksuojame, sidabruojame, dengiame pasirinktomis spalvomis įvairių formatų leidinių blokus. Siūlome įvairių įspaudų ir puošybos elementų. Esame įvertinti Lietuvos kultūros, švietimo ir mokslo ministerijų diplomais. Mes visada pasirengę profesionaliai patarti, operatyviai atlikti užsakymus ir įgyvendinti Jūsų norus.

KVIEČIAME BENDRADARBIAUTI

UAB „Petro ofsetas“, Žalgirio g. 90, LT-09303 Vilnius.
Tel. (+370 5) 273 3347, faks. (+370 5) 273 3140, el. p. priemimas@petroofsetas.lt, www.petroofsetas.lt

ANYKŠČIŲ KUNTAPLIS

KURIE GI ANYKŠTĖNAI?

Anglų seklius Šerloką Holmsą ir daktarą Vatsoną pasiekė gandai, kad Anykščiuose kažkieno kreiva ranka mėto nuo tilto į Šventąją gėlių vazonus, pakrantėse regioninio parko stropiai sukaltus suolus, kalades, stalus, sudaužo, sulaužo netgi prie gamtos paminklų įrengtus dailius, brangiai kainuojančius informacijos standus. Negana to, kai kurie anykštėnai nesikuklindami bei nesivargindami verčią šiukšles paupiuose, parkuose ir per kaimynų tvoras, plauną automobilius Dainavos slėniu privažinę prie pat vandens, o didžiausias netrdomų išsišokėlių pomėgis esąs mėtyti tuščius *bambalius* į upę...

Anglai pasišovė pagelbėti anykštėnams ir išaiškinti tuos tvarkos pažeidėjus, kad juos būtų galima nubausti visu lietuviškų įstatymų griežtumu.

Seklių atvykimas sutapo su Anykščių Miesto švente. A.Baranausko aikštėje, senamiestyje ir pagrindinėse gatvėse kunkuliavo šimtai, tūkstančiai žmonių. Daktaras Vatsonas suglumo:

- Mes esame tiksliai informuoti, jog tie įžūlus tvarkos pažeidėjai yra patys anykštėnai, o kaip mes juos atskirsime šitoje margaspalvėje minoje?

Seriokas Holmsas valandėlę susimąstė, patraukė pypkelės dūmo. Gerą valandžiukę jis akylai stebėjo, kaip žmonės vaikštinėja šaligatviu ir gatvės viduriu, kaip pereidinėja sankryžas...

- Žinau! – staiga pliaukštelėjo sau per kaktą Šerlokas Holmsas. - Tik man dar reikia pasiteirauti praeivių vienos smulkmėnės...

Dar po valandžiukės garsusis seklys tarė daktarui Vatsonui:

- Klausyk ir dėkis galvon! Jeigu žmogus nepaiso šviesoforo signalo; jeigu nuo šaligatvio pirmiau nukelia koją, o tik po to apsidairo; jeigu per perėją ne eina, o susigėdęs, susigaužęs, susklydęs ausis skuta it nuo grandinės nutrūkęs šuva, žinok, tas žmogus - anykštėnas! Visi kiti – svečiai, turistai...

Daktaras Vatsonas susižavėjęs, pagarbiamai nužvelgė Šerloką Holmsą: svarbiausias žingsnis jau žengtas, dabar nutverti už rankos tuos niekdarius didžiajam sekliui bus vienas juokas!..

„LIAUDIES TEISMAS“

Buvo laikai, kai Anykščiuose teisėjavo tik vienas teisėjas - Benediktas Pinelis. Jeigu kas norėdavo pasakyti „nubaudė liaudies teismas“, sakydavo: nubaudė Pinelis.

Teismo posėdžiai vykdavo dalyvaujant dviem tarėjams. Tie tarėjai jokios įtakos sprendimui neturėjo - tai buvo įvairių įmonių, įstaių atstovai be jokio juridinio išsilavinimo.

Tarėjos duonos teko paragauti ir vie-

nai vietos laikraščio darbuotojai. Vyko išvažiuojamasis Anykščių rajono liaudies teismo posėdis Staškūniškio tarybinio ūkio dirbtuvėse. Buvo manoma, kad išvažiuojamieji posėdžiai auklėja visuomenę. Kam nors „nesmarkiai“ nusizengus (drausmės pažeidimas, girtavimas, chuliganizmas, konfliktas šeimoje...), pakaksia viešai pasmerkti, pagėdinti. Susirinkę darbuotojai turėdavo suprasti, kad taip elgtis negražu, o teisėjas pamokydavo, pagraudendavo....

Tad ir toje Staškūniškio dirbtuvių salėje buvo keletas mechanizatorių, vienas jų buvo nusikaltęs, nes slapta „iš savanaudiškų paskatų“ išleidęs kurą iš ūkio automobilio, kitas - neblaivus vairavęs ūkio techniką. Rajono laikraščio humoristiniame skyrelyje „Gervazo pyla“ atsirado straipsnelis apie šį teismo posėdį. Netrukus - skambutis į redakciją:

- Kokias nesąmones čia rašo jūsų laikraštis?!

Korespondentė puolė karštai aiškintis:

- Kodėl nesąmones? Juk vyko liaudies teismas, jis ir paskyrė bausmę, mes čia niekuo dėti...

Balsas kitame laido gale ėmė karščiuotis dar labiau:

- Ką jūs čia nusišnekat, jokio teismo nebuvo!

- Bet aš pati buvau, mačiau...

- Tai ką, atvažiavo dvi bobos ir Pinelis – ir tai jau vadinasi teismas?!

Po šių žodžių korespondentės argumentai išseko...

ANYKŠČIUOS VISKAS ĮMANOMA...

Praeito amžiaus devintajame dešimtmetyje visas Anykščių miestelis žinojo, kad

statoma nauja užtvanka per Šventąją – ir, žinoma, akylai stebėjo. Tačiau statyba vystėsi kitaip, nei sakė sveikas protas! Susitikę ant tilto, anykštėnai kraipė galvas:

- Tik pažiūrėk, kaip greitai kala polius! Budavičius (toks tada buvo vykdomojo komiteto pirmininkas - *red.past.*) stotasi sau paminklą...

- Stotasi tai stotasi, bet kodėl poliai eina ne skersai, o išilgai upės?

- Teisybę sakai! Išėitų, kche kche, ir užtvanka bus tokia – išilgai!

- To dar pasauly nebuvo... Kaipgi tu, žmogau, užtvenksi šitai vandenį?!

- Anykščiuos viskas įmanoma...

Anykštėnai krizeno ir laukė, kas čia bus. Netrukus paaiškėjo, kad jie juokėsi patys iš savęs: tie poliai buvo kalami ne užtvankai, o tik norint atitverti upės dalį, kurioje turėjo prasidėti didieji darbai...

SIAURUKO „KALBOS“

Sovietmečiu mūsų smalsuoliai nepraleido pro akis ir tokio dalyko. Štai ką papasakojo Vokietijoje gyvenantis anykštėnas Bronislavas Pajarskas:

- Vos išvažiavęs Švenčionėlių pusėn, siaurukas tuoj pradėdavo buksuoti (kelyje į rytų pusę netrūko įkalnėlių), užtat grįždamas atgal, smagiai lėkdavo, vingiuodavo kaip žebenktis. Iš to kilo įtarimas, kad išvežamos prekės (dažniausiai maistas) gerokai sunkesnės už atvežamas (lentas ir kt. statybines medžiagas)... Ir šmaikščialiežuviai kaipmat paleido gandą:

- Kai siaurukas važiuoja iš Anykščių, garvežys ir vagonų ratai sunkiai puškuoja: *salo - maslo, salo - maslo* (lašiniai - sviestas...). O kai grįžta namo, greitakalbe beria: *spički - semečki, spički - semečki* (degtukai – saulėgražos...)!..

Puslapį parengė Motiejus Starkakumpis

Roberto Breskaus piešinys

© Pasaulio anykštėnų bendrija
Redakcija: LT-29132 Anykščiai,
A.Baranausko a. 2. Tel. +370-381-51784,
mob. +370-647-18248,
Redaktorius Rimantas Vanagas
el. paštas: p.anykstenai@gmail.com

Redakcinė grupė: Irena Andrukaitienė,
Vytautas Bagdonas, Romualda Bražėnienė,
Rasa Bražėnaitė, Vygandas Račkaitis.
Interneto svetainė www.anykstenai.lt
Tautvydas Kontrimavičius.
Elektroniniai ryšiai Laimas Fergizas.

Maketavo Algimantas Kleiva.

Išleido ir spausdino UAB „Petro ofsetas“,
Žalgirio g. 90, LT-09303 Viniū
Tel. +370 5 273 33 47, faks. +370 5 273 31 40
El. p. priemimas@petroofsetas.lt,
www.petroofsetas.lt